

forskellige grupper af sygehuslæger i det daglige sygehusarbejde?»

Svar (10/5 96)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Til brug for besvarelsen har jeg indhentet information fra Sundhedsstyrelsens lægereregister, der omfatter oplysninger om lægers beskæftigelse frem til og med 1994.

I 1994 var fordelingen af læger med hovedbeskæftigelse på danske sygehuse følgende:

Overlæge, adm. overlæge, cheflæge,

professor, klinikchef: 2.483

Vagtbærende overlæger: 200

Afdelingslæger: 490

Sygehuslæger: 98

1. reservelæge: 2.109

Reservelæge: 3.504

Andre: 5

1. reservelæger og reservelæger er læger under uddannelse til speciallæger eller alment praktiserende læger. De 2.483 læger i chefstillinger indgår normalt ikke i vagtarbejde.

Spm. nr. S 2151

Til sundhedsministeren (2/5 96) af:

Jan Kørpe Christensen (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvor mange privatpraktiserende læger der er i Danmark, og i hvilket omfang de deltager i det almindelige sygehusarbejde?«

Svar (10/5 96)

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Til brug for besvarelsen har jeg indhentet information fra Sundhedsstyrelsens lægereregister, der omfatter oplysninger om lægers beskæftigelse frem til og med 1994.

Opgørelsen af læger i almen praksis og speciallægepraksis kan opgøres på fuldtid og deltid. Inden for almen praksis var der i 1994 i alt 3.729 læger på fuldtid og 338 på deltid. Inden for spe-

ciallægepraksis var der i 1994 886 læger på fuldtid og 754 på deltid.

Blandt de deltidsbeskæftigede læger havde 648 hovedbeskæftigelse i sygehusvæsenet. Desuden kan oplyses, at 91 læger med bibeskæftigelse i sygehusvæsenet har hovedbeskæftigelse i praksissektoren.

Spm. nr. S 2178

Til sundhedsministeren (8/5 96) af:

Kristian Thulesen Dahl (DF):

»Vil ministeren redegøre for forvaltningen af psykiatrilovens bestemmelser om tvangsfiksering, herunder redegøre for, om ministeren mener, at den nuværende praksis efterlever såvel lovens bogstav som ånd?«

Begrundelse

Psykiatriloven omhandler reglerne for, hvornår en patient kan fastspændes. I bekendtgørelse nr. 617 af 21. september 1989 fastsættes i medfør af loven bl.a.:

»Det er en forudsætning for den lægelige ordination, at lægen på grundlag af patientens aktuelle tilstand har vurderet nødvendigheden af tvangsfiksering, og at anvendelse af andre midler, f.eks. øget tilsyn, har vist sig utilstrækkelig eller uigennemførlig som følge af patientens tilstand.« Samtidig fastslår loven, at en patient, der er tvangsfikseret med bælte, skal have fast vagt. Den faste vagt skal ifølge bekendtgørelsen være en udpeget sygeplejerske, plejer eller andet kvalificeret personale, som ikke samtidig har andre arbejdsopgaver end at tage sig af den eller de bæltefikserede patienter.

Spørgeren finder disse regler gode og i overensstemmelse med de helt fundamentale rettigheder, en patient, som bliver fastspændt, har krav på. Men spørgeren er blevet gjort opmærksom på, at lovens regler og i særdeleshed ånd ikke er efterlevet i praksis. Fra tid til anden kommer det frem, at forholdene er langt fra det, som loven skulle sikre. Bl.a. er det ofte lægestuderende, som udgør den pligtige vagt, og fikseringen sker reelt ofte på grund af mangel på personale og således ikke alene som følge af patientens tilstand, som bekendtgørelsen ellers kræver.